

OLAFIN PENTU- PÄIVÄKIRJAT

Hämärähyssyn haamu

*Kirjoittanut Helena Waris
Kuvittanut Mirjami Manninen*

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Copyright © 2026 Helena Waris, Mirjami Manninen ja
Kustannusosakeyhtiö Otava

Kustannusosakeyhtiö Otava
Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki
tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-52261-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

1.

Olaf, valkoinen laumanvartijapentu odotti kärsivällisesti nähdäkseen perheen uusimman tulokkaan. Tyttö ja Emäntä olivat juuri palanneet löytöeläintalolle suuntautuneelta reissultaan ja riisuiivat päällystakkejaan. Eteisen penkillä oli sininen kissankuljetuskoppa. Tyttö avasi sen ristikko-ovea paikallaan pitävät salvat.

– Tervetuloa uuteen kotiisi, Jimmy, hän sanoi rohkaisevasti.

Pieni punavalkea kissanpentu kyyristeli pehmoisen huopamytyyn päällä ja naukaisi

surkeasti. Kun se näki avatun luukun ympärillä vieraan eteisen sekä pelottavat, nuuskuhtelevat koirankuonot, se vetäytyi aivan kopan perälle ja alkoi murista.

– En tiennyt, että kissatkin osaavat murista, Olaf supatti parhaalle ystävälleen, nuorelle lapinkoira-Sysille.

– Ei tuo ole murinaa, se on urinaa, Sysi vastasi ja väisti vähin äänin keittiön puolelle. Se ei jaksanut odottaa, että kissanpentu uskaltautuisi ulos kopastaan. Siinä voisi mennä aikaa. Ja sitä paitsi nyt oli hyvä hetki käydä herkkuvarkaissa, kun koko perhe oli kerääntynyt eteiseen kissan ympärille. Keittiön sivupöydältä saattoi löytyä vaikka pulla!

– Eikö kissanpentu muista meitä? Pikku, pieni mustavalkoinen sekarotuinen haukahti pettyneenä. Se oli lämmittänyt Jimmyä ja sen sisaruksia silloin, kun se ja Olaf olivat löytäneet vanhaan latoon syntyneet kissanpennut. Olafin neuvokkuuden ansiosta koko pesue oli pelastettu emonsa luo löytöeläintaloon, jossa ne olivat kasvaneet luovutusikäisiksi.